

DE STER VAN NEDERLAND

De gevangenis te Carthage.

(Zie blz. 280)

15 Sept. 1940

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

45e Jaargang — No. 18

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.50 per drie maanden, f1.— per half jaar en f2.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 - Den Haag

Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's verboden

Redactie: A. D. JONGKEES - T. C. HARTMAN-SPAANS

Ik zal opstaan en tot mijnen vader gaan, en ik zal tot hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen den Hemel en voor U. Lukas 15:18.

INHOUD

EEN EVANGELIE VAN BEKEERING EN VERGIFFENIS

door Stephen L. Richards 275

VAN DE REDACTIE:

DE GEVANGENIS TE CARTHAGE.	280
BEKENDMAKING VAN DE REDACTIE.	281
IS HET DAN ZOO MOEILIJK? , . . . ,	281
CONFERENTIE-VERSLAGEN	282
STEMMINGEN	288

WIJ LEVEREN ALLESOORTEN

DRUKWERK

- VERLOVINGSKAARTJES
- HUWELIJSBRIEVEN
- GEBORTEKAARTJES
- ROUWKAARTEN enz. enz.

Vraagt monsters en
PRIJSOPGAAF

n.v. Drukkerij »Laboremus« - Langebrug 107, Leiden

Telefoon 20950 - Giro 79376

Voor het inbinden van Uw boeken is bij ons het adres!!!

EEN EVANGELIE VAN BEKEERING EN VERGIFFENIS

Toespraak in den tabernakel door STEPHEN L. RICHARDS

van den Raad der Twaalven.

EEN ZEKER vader had twee zonen. Zijn vrouw was gestorven en zijn twee zoons waren, buiten zijn rijkdommen, zijn eenigst bezit. Hij had zijn zoons zeer lief, niet alleen omdat hij hun vader was, maar ook omdat hij een liefdevol hart had. Hij was niet partijdig; hij had hen beiden even lief, als het licht zijner oogen, zoo lief had hij hen. Hij was voor beide zoons dezelfde vader, die niets dan hun geluk op het oog had. De zoons evenwel waren niet gelijk. De oudste was ernstig, ingetogen. Hij leek wel volwassen en zou een echtgenoot, het hoofd van een gezin kunnen zijn. Hij eerbiedigde zijn vader, doch meer als zijn meester dan als zijn vader, zonder eenig uiterlijk vertoon van genegenheid.

De jongste was anders. Hij was veel jonger en was daar niets rouwig om. Hij dartelde door het leven als een veulen in de wei en genoot van het leven met al het egoïstische en argelooze van zijn leeftijd.

Zijn vader wist niet wat hij aan zijn jongsten zoon had: De eene dag greefde deze hem, den volgenden bracht hij hem in den zevenden hemel. Hij was in staat om wekenlang geen woord te zeggen en zich daarna om zijn vaders hals te werpen en hem met de liefste naampjes te overladen.

Hij hield meer van uitgaan met vrienden dan van werken en geen enkele uitnodiging om mee te drinken sloeg hij af. Hij kleeedde zich beter dan de anderen en

trachtte indruk te maken op de vrouwen. Hij was echter zeer goedhartig, liefdadig zonder daar trotsch op te zijn en niemand zond hij ongetroost weg.

Op zekeren dag zeide hij tot zijn vader: (hij had er reeds lang over gedacht, maar nooit den moed gehad om er over te be-

Stephen L. Richards

ginnen) „Vader, geef mij mijn erfdel en ik zal u niet meer lastig vallen.”

Toen de oude man dit hoorde, was hij diep bedroefd en ging naar zijn kamer opdat niemand zijn tranen zou zien en een tijd lang werd er niet over gesproken. Maar de zoon had alle belangstelling in het leven verloren, hij werd mager en bleek en het was zichtbaar, dat hij leed.

De vader, ziende dat zijn zoon leed, had daardoor zelf nog meer

verdriet en tenslotte gaf hij toe. Hij schonk elk zijner zoons hun wettig erfdeel en behield de rest voor zichzelf. De jongste liet geen tijd verloren gaan: hij verkocht wat hij niet kon meenemen en op een avond trok hij zonder iemand iets te zeggen, met een flinke som geld bij zich, de wereld in, op weg naar de stad zijner droomen. Bij iederen bocht van den weg voelde hij of de zware geldbuidels nog wel op hun plaats hingen aan het zadel van zijn paard. Toen hij de gewenschte stad had bereikt, begon hij zijn leven van feesten en pret maken, zooals hij zich dat gedroomd had. Zijn goudschat leek hem onuitputtelijk. Hij huurde een prachtig huis, kocht eenige slaven, kleeedde zich als een vorst en het ontbrak hem dan ook weldra niet aan vrienden en vriendinnen, die geregeld gasten waren aan zijn welvoorzienen disch.

Dit leven kon echter niet altijd zoo doorgaan. Gelijk alle geldzakken, hadden die van den verloren zoon een bodem en die kwam op een kwaden dag te zien en het duurde niet lang of verdwenen waren het goud en het zilver en zelfs koper was er niet genoeg om het allernoodigste te betalen. Zijn vrienden lieten hem in de steek, terwijl zijn slaven en al zijn verdere bezittingen werden verkocht. Met de opbrengst hiervan kon hij zich nog eenigen tijd in het leven houden. Toen ook die bron was opgedroogd, verhuurde hij zich aan een heer, die naar het land ging, waar hij een groote boerderij had, als varkenshoeder. Zijn kleeren waren intusschen tot lompen vergaan, zijn schoeisel bestond uit een paar

versleten sandalen en op zijn hoofd droeg hij een oude, verkleurde hoed. Zijn eertijds zoo frisch en jeugdig gelaat was bleek en vervallen.

Toen hij eindelijk tot inkeer was gekomen, zeide hij tot zichzelf: „Hoevele huurlingen mijns vaders hebben overvloed van brood, en ik verga van honger!“ Tot dusver had hij de gedachte om naar huis terug te keeren, iedere keer, dat deze bij hem opkwam, van zich geworpen. Hoe kon hij ooit terug komen in het huis, dat hij had onteerd en waar zijn vader woonde, dien hij zoo diep had gegriefd! Hij zou zich immers nooit meer thuis kunnen voelen in een woning, waar niets meer van hem was!

Niets! Ja toch wel: zijn vader. Indien hij aan zijn vader behoorde, behoorde zijn vader ook aan hem. Ofschoon pijnlijk gegriefd, zou zijn vader zijn eigen vleesch en bloed toch niet de deur wijzen! Indien hij hem niet meer als zoon wilde erkennen, zou hij hem toch wel als dienstknecht in huis willen nemen, zooals hij met den eersten den besten vreemdeling zou doen.

„Ik zal opstaan en tot mijnen vader gaan, en ik zal tot hem zeggen: Vader! ik heb gezondigd tegen den Hemel, en voor u, ik ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden; maak mij als eenen van uw huurlingen.“ Eindelijk, op zekerem namiddag naderde hij de woning van zijn vader, maar hij durfde niet aankloppen, noch iemand te roepen, nog minder binnen te gaan. Zoo bleef hij rond het huis zwerven, als maar kijkende of niemand naar buiten wilde komen.

Daar verscheen zijn vader op de drempel en ofschoon zijn zoon zeer veranderd was, herkenden de oude oogen hem onmiddellijk. Hij liep op hem toe en hem omarmende, kustte hij hem op de bleeke, ingevallen wangen. De zoon, verward en diep bewogen, wist niet hoe hij zich houden moest en zoodra hij zich uit zijns vaders omarming kon bevrijden, knielde hij voor hem neer en herhaalde bevend de woorden, die hij zich had voorgenomen te spreken: Vader ik heb gezondigd tegen den Hemel en voor u en ik ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden."

Toen de jonge man dit gezegd had, voelde de oude man zich meer vader dan ooit en zonder zijn zoon te antwoorden, riep hij . . . en zijn stem klonk helder als in de dagen zijner jeugd . . . „Brengt hier voor het beste kleed, en doet het hem aan, en doet hem een ring aan zijn hand en schoenen aan de voeten. En brengt het gemeste kalf en slacht het; en laat ons eten en vroolijk zijn; want deze mijn zoon was dood, en is weder levend geworden; en hij was verloren, en is gevonden."

Ik heb u deze gelijkenis van den verloren zoon wat uitvoerig verteld, omdat naar mijn meening zij zoo treffend den geest van het Evangelie van Jezus Christus weergeeft. De Meester vertelde de parabel aan de hardvochtige Joden, die, doorkneed als zij waren in de letter van de wet, niet wisten hoe de hardheid van de letter te temperen door genade, vriendelijkheid, sympathie en vergevensgezindheid. De strekking van deze

gelijkenis was hun den aard van Zijn zending te toonen.

In het huiselijk leven der Joden van die dagen bestond er geen grooter belediging dan het miskennen van het vaderlijk gezag en daaraan had de verloren zoon zich schuldig gemaakt. Doch niet alleen daaraan, maar hij had de regels van het huis op andere wijze ook met voeten getreden door het losbandig leven, dat hij had geleid en volgens de Joodsche wet behoorde hij eigenlijk onterfd en hem de toegang tot zijns vaders huis voor goed ontzegd te worden. Met het huis van den verloren zoon bedoelde Jezus het huis van God, den Vader en met den zoon de menschen, Zijn kinderen. Ongetwijfeld was het voor dien tijd een vreemde leerstelling, welke Jezus verkondigde, .n.l. dat men zulk een zondaar moest vergeven niet alleen, maar dit ook nadrukkelijk moest verklaren. Gij herinnert u, dat de oudste zoon zijn vader er een verwijt van maakte, dat hij zich zoo verblijd toonde over de terugkomst van den jongste. Hij zeide: „Zie, ik dien u nu zoovele jaren, en heb nooit uw gebod overtreden, en gij hebt mij nooit een bokje gegeven, opdat ik met mijn vrienden mocht vroolijk zijn." Maar de vader zeide tot hem: „Kind, gij zijt altijd bij mij en al het mijne is het uwe", aldus zijn dankbaarheid te kennen gevende voor de getrouwheid van zijn oudsten zoon, zonder matiging evenwel van zijn innige vreugde over de terugkeer van den zoon, die verloren was, doch teruggekeerd in de kudde van Christus, want dat is wat bedoeld werd.

Het Evangelie is een vreemde

mengeling van rechtvaardigheid en genade. Wij gelooven, dat Gods wetten eeuwig zijn. Wij gelooven ook, dat er niet mee kan worden geschipperd, dat er geen wet is, waarvan wij ook maar het minste kunnen overtreden zonder daarvan de gevolgen te onder vinden, op precies dezelfde wijze, als de overtreding van een of andere natuurwet schadelijke gevolgen met zich brengt. Niemand kan een gloeiende kachel met de bloote hand aanraken zonder zich te branden en niemand kan Gods wetten overtreden zonder daarvoor de prijs te betalen.

Doch het Evangelie kent ook het principe van genade. Wij leeren dat genade de rechtvaardigheid geen geweld mag aandoen, maar dat genade haar plaats moet hebben in de toepassing van de wetten des Hemels onder de kinderen der menschen.

Men zou een vergissing begaan, als men dacht, dat de verloren zoon niet de gevolgen had te dragen van zijn overtredingen. Hij was maatschappelijk zeer laag gezonken, een zwijnenhoeder was hij, meer niet en dat was voor de Joden en in dien tijd het alleraagste wat men zich kon bedenken. Zóó laag was hij gezonken, dat hij met de zwijnen meeat uit hun trog van het zwijnendraf. De figuurlijke beteekenis hiervan is de uiterst pijnlijke straf, die de jongeling zich op den hals had gehaald door zijn overtredingen en zijn bespottung van het vaderlijk gezag in het ouderlijk huis. Pas toen hij tot het uiterste was gekomen, kreeg hij berouw. Hij zeide tot zichzelf: „Ik heb gezondigd voor God en mijn vader” en in zak en asch kwam hij thuis

om vergiffenis te vragen. Het vreugdevolle in deze gelijkenis is dat zijn vader hem vergaf en zich in zijn berouw verheugde.

Zonder bekeering is geen vergiffenis mogelijk. Bekeering bestaat uit twee dingen: Ten eerste: uit een innig berouw en ten tweede: uit een zich afkeeren van de zonde, opdat deze niet weer wordt begaan. Het is niet voldoende alleen maar berouw te hebben, want dikwijls zien wij, dat berouw alleen maar ontstaat omdat de omstandigheden dit meebrengen of omdat ontdekking heeft plaats gehad. Men moet zich ook volkomen afwenden van den verkeerden weg om aanspraak op vergiffenis te kunnen maken. Bekeering is dan ook geen passieve toestand. Wij bekeeren ons niet eens en voor al in ons leven van alles wat wij tot dusver verkeerd hebben gedaan. Bekeering is een positief, progressief principe, dat onophoudelijke toepassing vraagt: ieder mensch, die aanspraak wil maken op de vergevingsgezindheid van den Meester en de zegeningen wil ondergaan van zijn edelmoedig en liefelijk Evangelie, moet zich iederen dag weer opnieuw bekeeren.

Niemand van ons is volmaakt. Iedereen heeft zijn zwakheden en iedere onvolmaaktheid vraagt om bekeering, om een berouwhebbenden geest en een zich afwenden van den verkeerden weg. Mocht er iemand zijn, die zich zoo volmaakt waant, dat hij geen verkeerde dingen doet, dan zal hij bij nader onderzoek ontdekken, dat hij, geen slechte dingen doende, vaak bezig is goede dingen na te laten. En daarvoor is ook vergiffenis noodig.

De laatste bede van den Verlosser der wereld was er een om vergiffenis, een bede om diegenen te vergeven, die, gelijk Hij zelf zeide, Hem onwetend vervolgden. De kern van Zijn zending op aarde was bekeering, maar niet alleen die van Zijn zending doch ook van Zijn voorganger, Zijn wegbereider. „Bekeert u!” riep de stem eens roependen in de woestijn.

Ik ben ervan overtuigd, dat deze roep heden nog even zoo noodig is als in de dagen van Johannes. Soms ben ik huiverig om iemand toe te roepen dat hij zich moet bekeeren, omdat men de schijn op zich laadt dat men zichzelf voor beter houdt dan dien ander. Ik roep mijzelf echter evengoed tot bekeering als ik dit een ander doe, want het is een schoon geschenk van het Evangelie. Wanneer ooit iemand in een toestand mocht geraken, dat hij niet meer tot bekeering in staat is, dan moge God hem genadig zijn, want hij gaat zeker verloren.

Waar de mensch voldoende nederigheid bezit, voldoende besef van zijn Schepper en de wil om in overeenstemming te leven met de waarheid, zoodanig dat hij een verlangen tot bekeering in zich heeft, dan is hij vatbaar voor den invloed van den Heiligen Geest en kan hij de gift van bekeering ontvangen, welke de gift van Christus is. Sommigen noemen het „de genade van Christus”, doch hoe men het ook moge noemen: het is het kostelijkste en zegenrijkste geschenk aan de menschheid, omdat zij daardoor kan worden verlost, niet alleen van de eerste zonde, maar ook

van haar eigen ongerechtigheid. Zonder bekeering is zij hulpeloos.

Ik hoop dat alle menschen hun leven zoo zullen inrichten, dat zij zich toegankelijk maken voor den geest van Christus, dien-zelfden geest, dien de gelijkenis van den verloren zoon ademt en die zich herhaaldelijk in de bediening van den Verlosser manifesteert.

Ik heb in mijn leven eenige mannen en vrouwen ontmoet, die vergiffenis hadden ontvangen voor ernstige beleedigingen. Ik geloof, dat zij de gelukkigste waren van alle menschen, die ik ooit heb gekend. Ik heb iemand zien bevrijd worden van een last in zijn leven, waaronder hij gebukt ging en die hem dreigde te verpletteren, alleen maar omdat een mensch, die het recht had om vergiffenis te schenken, eenvoudig tot hem zeide: „Ik vergeef het je”.

Niet ieder van ons heeft het recht om te oordeelen. Christus zeide: „Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordet.” Maar iedereen heeft het recht om te vergeven. Jezus zeide: „Ik vergeef, die Ik wil vergeven, maar van u wordt vereischt, dat gij alle menschen vergeeft.”

Menschen, die in hun hart wraakzucht en een onverzoenlijken geest koesteren, zijn hun eigen ergste vijanden. Niets brengt meer ongeluk en ontevredenheid teweeg dan zulk een gemoedsgesteldheid. Daarom vermaan ik al mijn vrienden een onverzoenlijken geest uit hun hart te bannen en zich in harmonie te brengen met den geest van Christus' Evangelie.

(Zie vervolg blz. 281).

 15 SEPTEMBER 1940

VAN DE REDACTIE

De gevangenis te Carthage.

BIJ DE VOORPAGINA

De afbeelding op den omslag stelt de gevangenis voor, waarin de Profet Joseph Smith de laatste dagen van zijn leven heeft doorgebracht en waarin hij is ter dood gebracht. In de geschiedenis der Kerk, deel II lezen wij o.a. over deze misdaad het volgende:

„Nadat de gevangenen het lied voor de tweede maal hadden gezongen, zag ouderling Taylor een aantal mannen met beschilderde gezichten, die zich een weg baanden naar de trappen. Zij werden aan den ingang slechts een oogenblik tegen gehouden. De wacht werd overrompeld en ontwapend. De broeders moesten de bende gelijktijdig hebben gezien, want allen sprongen naar de deur om deze gesloten te houden, want het slot was zeer slecht. Een kogel, door een der bende aan de andere zijde van de deur afgevuurd, trof Hyrum Smith in het gelaat; een tweede van de raamzijde, trof hem in den rug. Hyrum viel en zeide op kalmen toon: „I am a dead man.” (Ik ben een doode man.)

Er ontstond nu een vuurgevecht. Ouderling Richards, met een zware wandelstok gewapend, ging moedig naar de inmiddels opengerukte deur en pareerde zoo goed mogelijk de naar binnen gerichte geweerloopen. Maar de bende werd hoe langer hoe grooter en de geweerloopen kwamen hoe langer nader bij. Het vuren, vergezeld van satanisch geschreeuw en gevloek, werd steeds heviger. Overtuigd, dat zij het volgende oogenblik zouden worden overweldigd, sprong Oud. Richard naar het open raam, doch op hetzelfde oogenblik werd hij in de linkerheup geschoten. Hij zou uit het raam zijn gevallen, indien een kogel van buiten door het raam afgevuurd, hem niet had getroffen, juist op de plaats waar hij zijn horloge droeg. De kogel ketste af en Richards werd door den schok in de kamer terug geworpen,

Op het oogenblik, dat dit geschiedde, trachtte Joseph Smith uit het raam te springen. Dit doende werd hij echter door een schot getroffen en hij viel op den grond naast een regenput onder het venster, met de woorden op zijn lippen: „O Heer, mijn God!”

„Zij werden beiden (Joseph en Hyrum), zelfs nadat zij dood waren, op een onmenschelijke wijze beschoten, en beiden ontvingen vier kogels. . . . Zijn (Joseph Smith) leven was machtig, en hij stierf machtig in de oogen van God en zijn volk, en gelijk de meesten van de gezalfden des Heeren in tijden van ouds, heeft hij zijn zending en werken met zijn eigen bloed bezegeld.” L. en V. afd. 135.

„Want waar een testament is, daar is het noodzaak, dat de dood des testamentmakers tusschen kome. Want een testament is vast in de dooden, dewijl het nog geen kracht heeft, wanneer de testamentmaker nog leeft. Hebr. 9: 16-17.

* * *

Bekendmaking aan de lezers van „De Ster“

Met ingang van 15 September, is de redactie van „De Ster“ uitgebreid door de gewaardeerde medewerking van

Zr. T. C. HARTMAN-SPAANS.

Aan de binnenzijde van den omslag staat, te beginnen met dit nummer, derhalve voortaan te lezen:

Redactie:

A. D. Jongkees.

T. C. Hartman-Spaans.

* * *

Een Evangelie van bekeering en vergiffenis

(Vervolg van blz. 279)

Ik wenschte wel, dat het voor alle menschen mogelijk was om zich den geest van vergiffenis eigen te maken, dat zij zich berouwvol wilden vernederen, het kwade veroorzaken en zichzelf zoodanig veranderen, dat zij die heerlijke genade van Christus: de vergiffenis van den Heiligen Geest, konden ontvangen. Dan zou de

beteekenis van de wonderschoone gelijkenis van den verloren zoon, die de Heer gaf aan hen, die Hem zoozeer noodig hadden, voor allen duidelijk zijn.

Dat Zijn Geest, de geest van verdraagzaamheid en barmhartighe'd, van vriendelijkheid en liefde met ons moge zijn, nu en voor altijd, bid ik in Zijn naam, Amen.

* * *

Is het dan zoo moeilijk . . . ?

Ook aan anderen wat goeds te laten?

Een belediging te vergeven?

Eerst rustig te overleggen en dan te antwoorden?

Vooroordeel te overwinnen?

Vrijmoedig een dwaling te erkennen?

De hand ter verzoening te reiken?

Een genomen besluit uit te voeren?

Zijn toorn te onderdrukken?

Een weinig rekening te houden met anderen?

Anderen een plaats naast zich te gunnen?

Zijn tong in bedwang te houden?

Dwaze overdrijvingen weg te laten?

Een onaangename arbeid direct te beginnen?

Leugen en laster te verfoeien?

Conferentie-Verslagen van 1 en 8 September.

GRONINGEN.

Ochtend-vergadering.

Deze begint ten 10.30 uur onder persoonlijke leiding van onzen Zendingspresident Oud. J. Schipaanboord Sr. Na een welgemeend en hartelijk welkomstwoord van den leider wordt de vergadering geopend met Lied no. 60: „Wij danken U Heer voor Profeten.”

Gebeden door Oud. Dallinga.

Ter voorbereiding van het H. Avondmaal werd gezongen Lied no. 74: „Geheim gebed,” waarna de Avondmaalsviering plaats vond.

Hierna werden de Kerkautoriteiten voorgesteld en door de leden eenparig op de gebruikelijke wijze ondersteund.

Door een dubbel quartet werd nu ten gehoor gebracht: „Een weinig lijden nog.”

De eerste spreker van dien morgen was Oud. J. H. T. Luttmer, die op rustige wijze het 2de geloofsartikel behandelde, waarbij hij tot den slotsom kwam, dat de mensch tot God zich moet keeren, dan komt God tot ons. Bekeering is noodzakelijk.

Door den tweeden spreker van dien morgen, Oud. D. D. Croese werd vervolgens op nadrukkelijke wijze het 3de Geloofsartikel behandeld. Hij maakte duidelijk, dat alle menschen kunnen en zullen zalig worden door Christus. Deze zaligheidsboodschap komt in alle heilige geschriften terug, zooals Oude Testament, Nieuwe Testament, Boek van Mormon, enz.

Met piano-begeleiding vergastte een dubbel meisjes-trio de vergaderden op het lied „O God,

hoor toe.”

Het was Oud. H. IJlst die hierna het 4de Geloofsartikel besprak. Als vurig Zondagsschool-leider der Zending kon hij evenwel niet nalaten aan de kinderen op voor hen begrijpelijke wijze de mooie geschiedenis van Abraham te vertellen, aan wien God had bevolen zijn zoon Izaäk te offeren. Het Evangelie is een onuitputtelijke bron van kennis en gelegenheid tot geestelijken groei; met geloof als basis van alles. Deze conclusie werd geleidelijk in de rede van spreker opgebouwd.

Het lied „Een Engel van den Heer” werd nu door het dubbel kwartet ten gehoor gebracht, waarna Oud. T. Drent op zijn bekende duidelijke en kalme wijze het 5de Geloofsartikel besprak. Het beginsel van autoriteit op alle gebied, dus ook op religieus terrein, kwam schoon naar voren. In onze Kerk is de juiste autoriteit aanwezig, uitgaande van Christus langs Johannes den Dooper, Petrus, Jakobus en Johannes aan Joseph Smith, onzen eersten Profeet.

Een dankbaar slotwoord voor die morgen ging uit van den Zendingspresident. Deze vergeleek het Evangelie van onzen Heiland met een Paarl van de grootste Waarde en eindigde met een ernstig woord van getuigenis en alle aanwezigen opwekkende de middagvergadering voor alle ambtenaren(essen) en de avondvergadering bij te wonen.

Na het zingen van het slotlied no. 66 „Eert den Profeet” eindigde Oud. Feenstra met dankzegging.

Middagvergadering.

Prompt 3 uur n.m. werd het conferentiefest voortgezet met een vergadering van Priesterschapdragers, waaronder natuurlijk de gemeentebesturen, ambtenaren en ambtenaressen, Z.H.V. enz.

Gezongen werd lied no. 162 „Wij zijn trouwe werkers”. Zuster Tijmstra uit Leeuwarden ging hierna voor in gebed. De leiding dezer vergadering berustte bij President J. Schipaanboord.

Onder aanvoering van Zuster Kemker, Raadgeefster van het Z.H.V. Hoofdbestuur werd door de Zusters der Z.H.V. de vergadering in een ander gedeelte van het gebouw voortgezet en beëindigd.

De vergadering der Priesterschapdragers, welke grootendeels van informatorischen aard was, had een aangenaam verloop en was zeer leerrijk. De discussie was opbouwend en werd in een opvallend goeden toon gevoerd. Allerlei gemeente- en algemeene problemen der Zending werden besproken, waarbij vooral de nadruk werd gelegd op de ernstige verplichting, welke op ons allen ligt, alle politiek buiten de muren onzer Kerken en vergaderzalen te houden.

Als slotlied werd gezongen lied no. 1: „Leid ons, o gij goede Meester.”

Ouderling H. Ylst eindigde vervolgens met dankzegging.

Avondvergadering.

Des n.m. 5 uur werd de laatste vergadering, onder leiding van Oud. P. Vlam, 2de raadgever in het Zendingsbestuur, gehouden.

Op geestdriftige wijze werd het

openingslied no. 38 „Komt heiligen komt!” gezongen, waarna door broeder Wagelaar gebeden werd. Door een dubbel kwartet werd ten gehoor gebracht lied no. 211 „Vreugdelied”.

Door den leider van deze vergadering werd een hartelijk woord van welkom tot de vele aanwezigen toegeroepen. Tevens een duidelijke verklaring gevende van de groote liefde tot de kinderen van onze Heiland, die eens zeide: „Laat de kinderkenst tot Mij komen en verhindert ze niet, want derzulk is het Koninkrijk der hemelen.” Hierna werd een kind van de familie Wijkstra ingezegend.

Als eerste spreker hoorden wij van Oud. P. van Komen, die als onderwerp had het 6de Artikel des Geloofs. Op duidelijke wijze zette hij uiteen, dat ook heden nog apostelen en profeten noodig zijn, die bevoegd zijn om in Gods naam te handelen, dat al wat zij op aarde zullen binden in den hemel gebonden zal zijn. Met nadruk wees spreker erop, dat wij deze mannen weer in ons midden hebben, die kunnen zeggen: „Alzoo spreekt de Heere”.

Een gemengd koor zong op schoone wijze lied no. 31 „Rots der Eeuwen.”

Vervolgens sprak Oud. K. Woltjer over het 13de Artikel des Geloofs. Als Heiligen der laatste dagen streven wij naar alle dingen welke goed en prijzenswaardig zijn en volgen de vermaning van den apostel Paulus: „Wij gelooven en hopen alle dingen.” Wanneer wij al de eigenschappen in dit artikel voorkomende in praktijk zullen brengen, kunnen wij een hooge levensstandaard bereiken, wat ons zeker de zegeningen

des hemels zal doen verwerven, was het slot van deze gegeven toespraak.

Vervolgens werd door een meisjes-trio op liefelijke wijze „Beautiful Land” gezongen.

Nu hoorden wij van Zuster T. Kemker, 1e raadgeefster in het Z.H.V.-hoofdbestuur.

De vrede zal op aarde terugkeeren wanneer alle menschen de geboden van God zullen onderhouden en onze grooten Meester weder zal komen op aarde. Dan zullen de zwaarden tot sikkels geslagen en het duizendjarig vreedrijk begroet worden.

Door het gemengd koor werd vervolgens ten gehoor gebracht lied no. 54 „God onzer Vaad'ren.”

Door Oud. J. Schipaanboord werd nu het woord gevoerd naar aanleiding van de woorden „Zoo waakt dan, want gij weet den dag niet, noch de ure, in denwelke den Zoon des menschen komen zal.” Wakende en biddende te zijn werd ons door den Heiland bevolen. Zeker dienen wij dit heden te doen en te zijn als de vijf wijze maagden, die de lampen brandende hadden gehouden om den Bruidegom te ontmoet te gaan. Als wij onze huizen op een steenrots hebben gebouwd, zullen deze bij stormen en regevlagen nimmer vallen.

Als laatste spreker hoorden wij van Oud. P. Vlam, die de vergaderden toesprak naar aanleiding van 1 Corinthe 13. „Al ware het dat ik de talen der menschen en der engelen sprak, en de liefde niet had, zoo ware ik een klinkend metaal of een luidende schel geworden.”

Liefde is het grootste gebod door God gegeven, en al zouden

wij alle geboden, welke ons gegeven zijn, nauwkeurig in toepassing brengen, en het grootste — de Liefde — achterwege laten, het zou ons zeker geen nuttigheid geven.

Bij monde van Oud. P. Vlam werd aan het slot van deze toespraak allen, die aan deze geslaagde Conferentie hadden deelgenomen, hartelijk dank gezegd, waarna geëindigd werd met lied no. 68 „God zij met u.”

Het dankgebed werd uitgesproken door Oud. de Greef, raadgever van de Amsterdamsche gemeente, waarna allen, geestelijk opgebouwd, huiswaarts keerden.

De begeleiding van de zang voor orgel en piano werd verzorgd door Zuster Annie Woltjer.

DEN HAAG.

Ochtendvergadering.

Terug denkend aan dien feestelijken en geestelijk verheffenden Zondag van den 8sten September j.l., is het met een gevoel van groote dankbaarheid, dat ik mij aan mijn schrijftafel zet om u een verslag te geven van dien onvergetelijken dag.

Na een korte vóór-vergadering, waarin zooveel mogelijk zij, die aan het morgen-programmazouden deelnemen, eenige oogenblikken bijeen waren, ving ten 10.30 uur de ochtendvergadering aan met een welkomstwoord van Oud. P. Vlam, 2de Raadgever van het Zendingsbestuur en een woord van dank in het bijzonder aan het Haagsche Gemeentebestuur, dat op zoo waardige wijze haar taak als gastvrouw had vervuld, niet in het minst door de wijze, waar-

op zij de zaal met bloemen en tapijten had versierd.

Als openingslied werd door allen staande gezongen lied no. 41, het juichende „Luister en Glorie tot Zions blijden Morgen,” waarna het gebed werd uitgesproken door Oud. L. Verburgt, Gemeentepresident van Delft. Daarna zong het koor lied 74 : „Geheim gebed.”

Oud. J. P. Schouw, van de Haagsche Gemeente, hield voorts de Schriftlezing vóór de bediening van het Avondmaal en wel een gedeelte uit de Bergrede: De Zaligsprekingen.

Na het bedienen van het Heilig Avondmaal werden de Kerkautoriteiten voorgesteld en op gebruikelijke wijze ondersteund.

Als eerste spreker van dezen morgen trad Oud. A. Hekking, 1ste raadgever van de Rotterdamsche Gemeente, op het podium. De kern van zijn toespraak behelsde het verband tusschen den Bijbel en het Boek van Mormon, het hout van Juda en het hout van Ephraïm, gelijk God aan zijn profeet Ezechiël in het 37ste hoofdstuk te kennen geeft. Spreker wees op de groote harmonie tusschen deze beide standaardwerken en besprak in het kort het leven en de geschiedenis van het Nephitische volk onder de regeering van koning Benjamin, mede verwijzende naar III Nephi 18, waarin de verrezen Heiland, zes jaren nadat Hij tot Zijn discipelen op het Oostelijk halfond had gezegd : „Ik heb nog andere schapen, die van deze stal niet zijn, die moet Ik ook toebrengen,” den bewoners van het Westelijk halfond duidelijk maakte, dat zij het waren, die met die andere schapen werden bedoeld.

Na deze toespraak mochten wij het genoeg smaken wederom het koor te hooren zingen, en wel lied 215 : „Prijst nu den Naam.”

Oud. Hans Ylst uit Groningen richtte daarna het woord meer in het bijzonder tot de aanwezige kinderen en vertelde dezen jongeren op voor hen bevattelijke en prettige wijze van het groote offer van Abraham, hetwelk hij gewillig was te brengen, doch dat ter elfder ure niet van hem werd verlangd.

Daarna gaf in woorden, treffend door hun eenvoud en oprechtheid Zr. L. Bos-Roozen, secretaresse-penningmeesteresse van de Z. H. V., uiting aan haar vreugde en dankbaarheid om het bezit van het Evangelie. Zij zeide blijde te wezen een steentje te kunnen bijdragen aan het vreugdevolle werk: de instandhouding en uitbreiding van Gods Koninkrijk in dit land.

Het koor, thans weder aan de beurt zijnde, deed een Engelsch loflied hooren : „Praise the Mighty God” (Looft den Machtigen God).

Als laatste spreker in deze morgenvergadering hoorden wij Oud. A. P. de Jonge, President van de Rotterdamsche Gemeente. Een zuiver, onvervalscht Evangelie te bezitten in een verbitterde wereld, de autoriteit en de machten van het Priesterschap in ons midden te weten: welk een onschatbaar voorrecht! Oud. de Jonge wees er voorts op, dat wij, wat ook moge gebeuren, niet alleen worden gelaten, indien wij slechts gehoorzaam willen zijn aan God, die nimmer faalt en nimmer Zijn Woord verlaat. Niet God verlaat ons, maar wij verlaten Hem, door ons eigen werk, door onze eigen schuld! Totdat wij, door nood

gedwongen, worden teruggebracht.

Met een oproep elkander te helpen en te steunen, samen te arbeiden in het Evangelie. . . . „Gij zijt het zout der aarde, indien het zout smakeloos wordt, waartoe dient het dan nog?“ . . . besloot spreker zijn met aandacht gevolde toespraak.

Na het slotlied, lied 211 Vreugdelied van den zangbundel, eindigde Oud. L. Rhijnsburger, President der Leidsche Gemeente, met dankzegging.

Middagvergadering.

Deze ving aan ten 15.10 met een openingswoord van den President der Nederlandsche Zending, waarna alle aanwezige ambtenaren en ambtenarissen gezamenlijk lied 162 zongen: „Wij zijn trouwe werkers“ en Oud. J. J. Claus voorging in gebed.

De aanwezigen kregen van den Z. president een opwekkenden aansporend woord te hooren, vooral ten aanzien van het administratieve werk, dat in de verschillende gemeenten wordt verricht, en wel meer in het bijzonder ten aanzien van het juist invullen der formulieren. Voorts het huisbezoek. Dit dient te worden aangevangen en besloten met een lied, een goed middel ter verhooging van den geest, voor dit werk noodig. Voorts wees de Z. president op de noodzakelijkheid eener uniforme werkwijze in alle gemeenten, vnl. in zake het houden der voorvergaderingen vóór den aanvang der avondvergaderingen. Hierbij dienen allen, die aan het programma van de laatstgenoemde vergadering deelnemen, aanwezig te zijn.

Na eenige vragen en ant-

woorden over het gesprokene, nam Oud. P. Vlam het woord en wees in een korte, doch krachtige rede op de gevaarlijke en ten eenenmale onjuiste houding van sommigen, die een deel van den tijd, uitsluitend voor Kerk en Evangeliedienst gewijd, gebruiken om van hun politieke inzichten te doen blijken. Het onderwerp „politiek“ behoort in onze Kerk — hoe, waar of wanneer dan ook — niet thuis.

Ten gevolge der verduisteringsverordeningen werd in deze vergadering besloten, op een nader te bepalen datum de Zondagschool te doen houden van 10 tot 11.30 uur en de avondvergadering van 's middags 4 tot 5 uur. Na een aansporing om in de verschillende gemeenten zoo veel mogelijk den zang te beoefenen en zich toe te leggen op het juiste gebruik van de termen, welke voor het verordineeren en aanstellen zijn voorgeschreven, verzocht de Z. President Oud. M. Overduijn van Leiden te willen sluiten met dankzegging. Wegens het vergevorderde uur moest het zingen achterwege blijven.

Avondvergadering.

Deze ving, na de gebruikelijke voorvergadering met vorenvermelde strekking, ten 17 uur aan. Na een kort inleidingswoord van den Zendingspresident, opende Oud. Dirkmaat, 1e raadgever in de Haagsche Gemeente, met gebed, waarna het koor lied 56 ten gehoorde bracht: „Komt stijj' ons lied“.

Als eerste spreker trad op Oud. J. L. Roozemonde, die een lans brak voor dat onderdeel der Kerk-organisatie, waaraan hij zijn

hart heeft verpand: de O(nderlinge) O(ntwikkelings) V(ereeniging).

Een lied, driestemmig gezongen door de broeders Rhijsburger en J. A. Belt, volgde. Zr. G. Zippro, Presidente van het Hoofdbestuur der Z.H.V. kreeg daarna het woord. In dankbare bewoordingen gaf zij uiting aan haar getuigenis, dat zij weet te bezitten aangaande het Evangelie, hetwelk in zijn volheid wordt gepredikt door de Kerk, waartoe zij het voorrecht heeft te behooren.

„Het onderkennen der Waarheid is een bewijs van intelligentie, een voorrecht, door weinigen gewaardeerd”. Velen voelen dit niet als een voorrecht, omdat zij daartoe te hoogmoedig zijn.

Als klassiek voorbeeld haalde spreekster Martin Harris aan, één der drie getuigen van het Boek van Mormon. Zij beëindigde haar toespraak met een oproep tot de vrouwen om mede te strijden voor den vrede, op de wijze, zooals de Verlosser der wereld die aangaf en met een oproep tot de mannen hun vrouwen daartoe aan te sporen en te steunen.

Vervolgens zong Zr. Schouten een solo, getiteld: „De goede herder en de huurling”. Dit lied, op een gevoelige wijze en met zuivere voordracht gezongen, werd met groote aandacht aangehoord.

Daarna sprak Oud. A. Hartman. Sprekende over de geschiedenis der Joden, zooals die in Nehemia staat beschreven, verhaalde hij ons van de droefheid, de ellende en de zorgen van die dagen en welke ook van dezen tijd zijn. Maar er is een troost,

want voor hen, die willen zien en hooren, ligt er schoonheid in storm en regen en zegen in tegenspoed. Denzulken brengt het verdieping van geestelijk leven, een verdieping, die leidt tot innige samenwerking, ter bereiking van dat groote doel, waarna wij verlangend uitzien: terug te keeren in het Huis des Vaders.

Vervolgens zong het koor wederom en wel lied 79: „Wat zal eens 't oogsten zijn”, waarna het woord werd gegeven aan Oud. A. D. Jongkees, 1ste Raadgever van het Hoofdbestuur der Zending in Nederland. Deze spreker, zeggende dat in de hoofden van zoovelen, die het Evangelie niet kennen, zoo heel veel vragen oprijzen, waarop geen antwoordt wordt gegeven, bepaalde zich tot deze vragen: „Vanwaar, waarom, waarheen?” Hij richtte zich daarbij vnl. tot de onderzoekers en toonde aan, dat de Bijbel, hoe verminkt hij in den loop der eeuwen ook moge zijn geworden, mits men hem kent en begrijpt, op deze vragen een antwoord geeft.

Hierna volgde een duet: „Hoort gij de wilde golven” gezongen door Zusters Schouten en Claus-Schoenmaker.

Als laatste spreker van deze avondvergadering, stond Oud. P. Vlam, 2e Raadgever van het Zendingsbestuur, van het podium op en gaf in geestdriftige bewoordingen uiting aan zijn dankbaarheid een getuigenis van het Evangelie van Gods Zoon te bezitten. Een getuigenis zoo groot, dat deze hem de zekerheid schenkt, dat alle stoffelijk bezit niets is in

vergelijking met dat ééne : de Waarheid te weten en te bezitten en zich te kunnen verheugen in het feit, zich omringd te weten door hen, die ons lief en dierbaar zijn.

Na een kort woord van dank van den Zendingspresident, niet in het minst aan het zangkoor, dat in zulke ruime mate heeft bijgedragen tot het verkrijgen van

een goeden geest, wordt de laatste vergadering van dezen schoonen Conferentiedag besloten met het gezamenlijk zingen van lied 49 : „De Geest Gods“ en een dankgebed, dat door Oud. C. Rossaart, secretaris van de Rotterdamsche Gemeente wordt uitgesproken.

De muzikale begeleiding voor orgel en piano berustte bij Zuster Willy Schipaanboord.

* * *

STEMMINGEN.

O, stralende morgen,
 De hemel is blauw
 'k Ben jong, zonder zorgen
 Nu 'k 't zonlicht aanschouw
 De vogeltjes zingen
 Met wellust hun lied.
 De kinderen springen
 Zorg kennen ze niet.
 Mijn hart speurt 't zonlicht,
 en koestert zich blij
 Terwijl 't oog zich naar Hem richt,
 Die dit gaf aan mij.
 'k Dank U, o God,
 Voor de liefde voor 't leven
 'k Dank U, dat Gij,
 mij dit hebt gegeven.
 'k Dank U voor 't Zonlicht,
 voor vrienden, m'n lot.
 'k Dank U voor alles,
 'k Dank U m'n God!!

Niet blij is de dag meer,
 De lucht is niet blauw
 Uw licht is nu weg hier,
 De hemel is grauw.
 't Is somber en duister,
 Tot in 't verre verschiet
 Weg zonlicht en luister,
 of . . . zie ik 't niet?
 Hoe kil zijn de menschen
 Hun liefde is rook.
 Maar hoe . . . zou IK wenschen?
 'n mensch ben ik ook.
 Daarom ook vergankelijk
 want verbonden aan hen
 Kwaadaardig, dan aanhankelijk,
 Ze zijn als IK ben.
 O, God leer ons geven
 zoals Gij steeds doet
 Veel liefd' in and'ren leven
 Dat alleen maakt alles goed.

T. K.

. . .

Gezamenlijke opzegging voor de maand Oct.

AVONDMAALSVERS

Groot is Uw gena, o, Heiland,
 En Uw liefde is zonder peil;
 Ja, Gij schenkt mij door Uw zoenbloed
 Vollen vrede en eeuwig heil.

Johannes 14:2: „In het Huis mijns Vaders zijn vele woningen; anderszins zou ik het u gezegd hebben; ik ga henen om u plaats te bereiden.